

Arrest

nr. 216 071 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 8 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 december 2018.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar huidig derde verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot I. K. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar echtgenoot wordt bij arrest nr. 216 070 van 30 januari 2019 als volgt gemotiveerd:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het kader van zijn eerste volgend verzoek heeft uiteengezet, namelijk de problemen met de autoriteiten in zijn land van herkomst die verzoeker beschuldigen van financiële steun aan de separatisten omdat hij vervalste facturen had uitgeschreven voor een rijke zakenman die met dit geld zonder verzoekers medeweten gewapende groeperingen zou hebben gefinancierd.

Verzoekers eerste volgend verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 201 003 van 12 maart 2018 omdat geen geloof wordt gehecht aan de door hem voorgehouden problemen. Tevens werd geoordeeld dat er voor burgers in Zaporozhye (provincie Zaporozhye), waarvan verzoeker afkomstig is, geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van zijn huidig volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een bewijs van aangetekende zending, een enveloppe, een contract tussen zijn schoonmoeder en een advocaat, een brief van het parket van de regio Zaporozje met twee bijlagen en uw Belgisch rijbewijs.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere

weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst erop dat aangezien reeds in het kader van verzoekers eerst volgend verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen, het opsommen en weergeven van de door hem neergelegde documenten en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij de gedane bevindingen echter niet weerlegt noch ontkracht.

Zo gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing:

“Welnu, er moet allereerst op gewezen worden dat documenten op zich niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Bijgevolg volstaan de door u aangebrachte nieuwe documenten op zich niet om aan te tonen dat de uitkomst van uw vorige verzoek om internationale bescherming incorrect is. Ook de verklaringen die u over deze documenten aflegt, zijn onvoldoende om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid om te buigen en de kans dat u alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk te vergroten. Geen van deze verklaringen werpt immers een ander licht op de eerder gedane vaststellingen van ongeloofwaardigheid. Zo verklaarde u dat uw schoonmoeder een advocaat heeft aangenomen om advies in te winnen, wat blijkt uit het door u neergelegde contract. Deze advocaat zou volgens uw verklaringen geweigerd hebben te helpen omdat er hooggeplaatste mensen bij de zaak betrokken waren, zelfs nadat u hem ook nog persoonlijk telefonisch contacteerde (Verklaring VVZ, nr. 15). Uit het door u voorgelegde contract blijkt echter slechts dat uw schoonmoeder, Z.I.I.(...), een standaardcontract heeft afgesloten met de betreffende advocaat voor het verlenen van rechtsbijstand aan uw persoon en dit voor een termijn van 3 maanden, die afloopt op 1 juni 2018. Hieruit kan geenszins geconcludeerd worden dat de advocaat in kwestie geweigerd zou hebben u te helpen, zoals u verklaarde (Verklaring VV, nr. 15), wat zodoende slechts een blote bewering is. Het loutere feit dat een contract werd afgesloten voor het verlenen van rechtsbijstand aan uw persoon, zegt bovendien niets over zaak waarin deze rechtsbijstand zal worden verleend. Verder gaf u aan dat uw schoonmoeder Irina een brief aangetekend verstuurd heeft naar het parket van de provincie Zaporozje. Het door u neergelegde bewijs van aangetekende zending geldt hier als stavingsstuk (Verklaring VV, nr. 15). Het bewijs in kwestie toont inderdaad aan dat uw schoonmoeder een aangetekende zending gedaan heeft met als bestemming het parket van de provincie Zaporozje. Hieruit blijkt echter geenszins wat de inhoud van deze zending was. Het is trouwens opmerkelijk dat u geen kopie neerlegt van het verzoek dat uw schoonmoeder aan het parket van Zaporozje heeft gericht.

Hetzelfde geldt voor de enveloppe die u neerlegde. Deze enveloppe toont slechts aan dat uw schoonmoeder een zending heeft ontvangen van het parket van Zaporozje, maar hieruit kan niets

geconcludeerd worden over de inhoud van deze zending. Met betrekking tot de brief van het parket vervolgens, wees u erop dat hierin vermeld staat dat uw schoonmoeder moest meedelen waarom ze de betreffende informatie heeft opgevraagd alsook waar u zich bevindt. Indien ze hierop geen eerlijk antwoord geeft, kan ze vervolgd worden. Tot op heden heeft uw schoonmoeder nog geen contact gehad met het parket in dit verband (Verklaring VV, nr. 15). Het feit dat uw schoonmoeder gevraagd wordt om de reden voor haar verzoek en uw verblijfplaats mee te delen, heeft geen invloed op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen problemen. Dit zegt immers niets over de reden waarom u beschuldigd zou worden van bijdrage aan de ontwikkeling van het separatisme en het financieren van onwettige groeperingen noch over de feiten die aan de basis liggen van deze beschuldigingen. Hetzelfde geldt voor de bijlagen bij deze brief. De informatie in het door u neergelegde attest van het parket van Zaporozje over het verloop van het onderzoek en het uittreksel uit het strafonderzoek strookt bovendien niet met uw eerdere verklaringen. U gaf in het kader van uw tweede verzoek immers aan dat u 6 facturen zou hebben vervalst in de periode **september tot december 2013** (CGVS 2e VIB 1, p.9), waarvan de eerste op 17/9/2014 (CGVS 2e VIB 1, p. 6) en de laatste op 2 december 2013 (CGVS 2e VIB 1, p. 7). In diezelfde periode- van september tot december 2013 - werd via uw oom Vladimir het geld overhandigd aan de separatisten (CGVS 2e VIB 1, p.9). In het attest over het procedureverloop van het onderzoek in de strafzaak tegen u en het uittreksel uit het strafonderzoek staat daarentegen te lezen dat u de ontwikkeling van het separatisme zou hebben gesteund door financiële bijdragen aan gewapende groeperingen tussen **november 2013 en januari 2014**, wat geenszins strookt met de periode waarin u verklaarde door het vervalsen van facturen onwetend de separatisten te hebben gesteund. Deze tegenstrijdigheid plaatst de geloofwaardigheid van uw relaas enkel verder op de helling. Aangaande diezelfde documenten stelde u nog dat u op grond hiervan ondertussen weet dat u niet langer als verdachte wordt beschouwd in het dossier, maar als beschuldigde (Verklaring VV, nr. 15). Voor zover de door u neergelegde documenten van het parket van Zaporozje authentiek zijn, kan hieruit echter geenszins geconcludeerd worden dat u ondertussen beschuldigd zou worden van financiële steun aan de separatisten omdat u op vraag van N.Y.(...) vervalste facturen uitschreef en waarvan de financiële overschot zonder uw medeweten werd doorgesluisd naar de separatisten, zoals u beweerde. Zodoende kunnen noch deze documenten noch uw verklaringen hieromtrent de kans dat u alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming niet aanzienlijk vergroten. Tot slot legde u ook nog uw Belgisch rijbewijs neer. Uw rijbewijs bevat echter geen enkele informatie die een invloed heeft op de beoordeling van door u ingeroepen vrees ten aanzien van Oekraïne en kan zodoende niet als nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet worden beschouwd."

Verzoeker brengt geen valabele argumenten bij die voorgaande pertinente vaststellingen in een ander daglicht stellen. Zo verzoeker erop wijst dat de brief van het parket van Zaporozje en het certificaat betreffende de strafzaak dezelfde referentie vermelden en dat het derhalve duidelijk is dat de reactie van het openbaar ministerie gericht aan zijn schoonmoeder betrekking heeft op de strafzaak die tegen verzoeker geopend was, stelt de Raad vast dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de brief noch de bijlagen bij deze brief (zijnde het certificaat betreffende de strafzaak en het uittreksel uit het strafonderzoek) niets zeggen over de reden waarom verzoeker beschuldigd zou worden van bijdrage aan de ontwikkeling van het separatisme en het financieren van onwettige groeperingen noch over de feiten die aan de basis liggen van deze beschuldigingen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat de informatie in voormelde bijlagen niet strookt met verzoekers eerdere verklaringen. Waar verzoeker voorhoudt dat het volkomen mogelijk is dat de Oekraïense juridische instanties de strafbare feiten als uitgangspunt nemen en niet de datum van uitgifte van de valse facturen, komt hij niet verder dan gekunstelde verklaringen teneinde deze tegenstrijdigheden alsnog geloofwaardig te laten overkomen. Hoe dan ook, de bestreden beslissing vervolgt dat uit deze brief van het parket van Zaporozje noch uit de eraan gevoegde bijlagen kan worden besloten dat verzoeker ondertussen beschuldigd zou worden van financiële steun aan separatisten omdat hij op vraag van N.Y. vervalste facturen uitschreef en waarvan de financiële overschot zonder verzoekers medeweten werd doorgesluisd naar de separatisten zoals verzoeker beweert.

Informatie over de behandeling van personen die, terecht of onterecht, hebben deelgenomen aan de separatistische beweging in Oekraïne, is te dezen irrelevant daar dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van verzoekers aanvraag kan leiden. Het kan de commissaris-generaal dan ook niet ten kwade worden geduid hierover geen verdere informatie te hebben ingewonnen.

4.2. Waar verzoeker hekelt dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal en hij voorhoudt dat hij niet de gelegenheid heeft gehad om uitleg te geven over de inhoud van de door hem neergelegde documenten, kan hij in geen geval worden gevolgd. In casu blijkt uit de lezing van het administratief

dossier dat de Dienst Vreemdelingen zaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (stuk 9, verklaring volgend verzoek d.d. 25 april 2018). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingen zaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig tweede volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de verzoeker die volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met het nieuwe artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingen zaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingen zaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingen zaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

4.3. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Zaporozhye (provincie Zaporozhye), waarvan verzoeker afkomstig is, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen bij die aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt.

5. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 november 2018, volhardt verzoekende partij in de middelen van haar verzoekschrift.

In haar “vraag tot horen” stelt verzoekende partij dat het CGVS nog steeds nalaat te bewijzen dat de documenten, die zij ter ondersteuning van haar derde verzoek heeft ingediend, onvoldoende garanties bieden wat betreft authenticiteit. De Raad wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “Zo gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing:

“Welnu, er moet allereerst op gewezen worden dat documenten op zich niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Bijgevolg volstaan de door u aangebrachte nieuwe documenten op zich niet om aan te tonen dat de uitkomst van uw vorige verzoek om internationale bescherming incorrect is. Ook de verklaringen die u over deze documenten aflegt, zijn onvoldoende om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid om te buigen en de kans dat u alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk te vergroten. Geen van deze verklaringen werpt immers een ander licht op de eerder gedane vaststellingen van ongeloofwaardigheid. Zo verklaarde u dat uw schoonmoeder een advocaat heeft aangenomen om advies in te winnen, wat blijkt uit het door u neergelegde contract. Deze advocaat zou volgens uw verklaringen geweigerd hebben te helpen omdat er hooggeplaatste mensen bij de zaak betrokken waren, zelfs nadat u hem ook nog persoonlijk telefonisch contacteerde (Verklaring VVZ, nr. 15). Uit het door u voorgelegde contract blijkt echter slechts dat uw schoonmoeder, Z.I.I.(...), een standaardcontract heeft afgesloten met de betreffende advocaat voor het verlenen van rechtsbijstand aan uw persoon en dit voor een termijn van 3 maanden, die afloopt op 1 juni 2018. Hieruit kan geenszins geconcludeerd worden dat de advocaat in kwestie geweigerd zou hebben u te helpen, zoals u verklaarde (Verklaring VV, nr. 15), wat zodoende slechts een blote bewering is. Het loutere feit dat een contract werd afgesloten voor het verlenen van rechtsbijstand aan uw persoon, zegt bovendien niets over zaak waarin deze rechtsbijstand zal worden verleend. Verder gaf u aan dat uw schoonmoeder Irina een brief aangetekend verstuurd heeft naar het parket van de provincie Zaporozje. Het door u neergelegde bewijs van aangetekende zending geldt hier als stavingsstuk (Verklaring VV, nr. 15). Het bewijs in kwestie toont inderdaad aan dat uw schoonmoeder een aangetekende zending gedaan heeft met als bestemming het parket van de provincie Zaporozje. Hieruit blijkt echter geenszins wat de inhoud van deze zending was. Het is trouwens opmerkelijk dat u geen kopie neerlegt van het verzoek dat uw schoonmoeder aan het parket van Zaporozje heeft gericht.

Hetzelfde geldt voor de enveloppe die u neerlegde. Deze enveloppe toont slechts aan dat uw schoonmoeder een zending heeft ontvangen van het parket van Zaporozje, maar hieruit kan niets geconcludeerd worden over de inhoud van deze zending. Met betrekking tot de brief van het parket vervolgens, wees u erop dat hierin vermeld staat dat uw schoonmoeder moest meedelen waarom ze de betreffende informatie heeft opgevraagd alsook waar u zich bevindt. Indien ze hierop geen eerlijk antwoord geeft, kan ze vervolgd worden. Tot op heden heeft uw schoonmoeder nog geen contact gehad met het parket in dit verband (Verklaring VV, nr. 15). Het feit dat uw schoonmoeder gevraagd wordt om de reden voor haar verzoek en uw verblijfplaats mee te delen, heeft geen invloed op de eerder

vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen problemen. Dit zegt immers niets over de reden waarom u beschuldigd zou worden van bijdrage aan de ontwikkeling van het separatisme en het financieren van onwettige groeperingen noch over de feiten die aan de basis liggen van deze beschuldigingen. Hetzelfde geldt voor de bijlagen bij deze brief. De informatie in het door u neergelegde attest van het parket van Zaporozje over het verloop van het onderzoek en het uittreksel uit het strafonderzoek strookt bovendien niet met uw eerdere verklaringen. U gaf in het kader van uw tweede verzoek immers aan dat u 6 facturen zou hebben vervalst in de periode **september tot december 2013** (CGVS 2e VIB 1, p.9), waarvan de eerste op 17/9/2014 (CGVS 2e VIB 1, p. 6) en de laatste op 2 december 2013 (CGVS 2e VIB 1, p. 7). In diezelfde periode- van september tot december 2013 - werd via uw oom Vladimir het geld overhandigd aan de separatisten (CGVS 2e VIB 1, p.9). In het attest over het procedureverloop van het onderzoek in de strafzaak tegen u en het uittreksel uit het strafonderzoek staat daarentegen te lezen dat u de ontwikkeling van het separatisme zou hebben gesteund door financiële bijdragen aan gewapende groeperingen tussen **november 2013 en januari 2014**, wat geenszins strookt met de periode waarin u verklaarde door het vervalsen van facturen onwetend de separatisten te hebben gesteund. Deze tegenstrijdigheid plaatst de geloofwaardigheid van uw relaas enkel verder op de helling. Aangaande diezelfde documenten stelde u nog dat u op grond hiervan ondertussen weet dat u niet langer als verdachte wordt beschouwd in het dossier, maar als beschuldigde (Verklaring VV, nr. 15). Voor zover de door u neergelegde documenten van het parket van Zaporozje authentiek zijn, kan hieruit echter geenszins geconcludeerd worden dat u ondertussen beschuldigd zou worden van financiële steun aan de separatisten omdat u op vraag van N.Y.(...) vervalste facturen uitschreef en waarvan de financiële overschot zonder uw medeweten werd doorgesluisd naar de separatisten, zoals u beweerde. Zodoende kunnen noch deze documenten noch uw verklaringen hieromtrent de kans dat u alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming niet aanzienlijk vergroten. Tot slot legde u ook nog uw Belgisch rijbewijs neer. Uw rijbewijs bevat echter geen enkele informatie die een invloed heeft op de beoordeling van door u ingeroepen vrees ten aanzien van Oekraïne en kan zodoende niet als nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet worden beschouwd."

Verzoeker brengt geen valabele argumenten bij die voorgaande pertinente vaststellingen in een ander daglicht stellen. Zo verzoeker erop wijst dat de brief van het parket van Zaporozje en het certificaat betreffende de strafzaak dezelfde referentie vermelden en dat het derhalve duidelijk is dat de reactie van het openbaar ministerie gericht aan zijn schoonmoeder betrekking heeft op de strafzaak die tegen verzoeker geopend was, stelt de Raad vast dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de brief noch de bijlagen bij deze brief (zijnde het certificaat betreffende de strafzaak en het uittreksel uit het strafonderzoek) niets zeggen over de reden waarom verzoeker beschuldigd zou worden van bijdrage aan de ontwikkeling van het separatisme en het financieren van onwettige groeperingen noch over de feiten die aan de basis liggen van deze beschuldigingen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat de informatie in voormelde bijlagen niet strookt met verzoekers eerdere verklaringen. Waar verzoeker voorhoudt dat het volkomen mogelijk is dat de Oekraïense juridische instanties de strafbare feiten als uitgangspunt nemen en niet de datum van uitgifte van de valse facturen, komt hij niet verder dan gekunstelde verklaringen teneinde deze tegenstrijdigheden alsnog geloofwaardig te laten overkomen. Hoe dan ook, de bestreden beslissing vervolgt dat uit deze brief van het parket van Zaporozje noch uit de eraan gevoegde bijlagen kan worden besloten dat verzoeker ondertussen beschuldigd zou worden van financiële steun aan separatisten omdat hij op vraag van N.Y. vervalste facturen uitschreef en waarvan de financiële overschot zonder verzoekers medeweten werd doorgesluisd naar de separatisten zoals verzoeker beweert." (eigen onderlijning) Met bovenstaand algemeen betoog weerlegt noch ontkracht verzoekende partij voorgaande vaststellingen omtrent haar voorgelegde documenten die grondig en zorgvuldig werden onderzocht.

Verder stelt zij in haar "vraag tot horen" dat de aandacht moet gevestigd worden op de huidige ontwikkelingen betreffende de algemene situatie in Oekraïne en verwijst hierbij naar twee documenten (een artikel gepubliceerd in de krant "Liberation" op 28 november 2018 en een waarschuwing op de website van "France Diplomatie") gevoegd als bijlage aan haar "vraag tot horen". Volgens verzoekende partij vermelden deze documenten dat er een mogelijkheid is van een "totale oorlog" op het hele Oekraïense grondgebied, vanwege de negatieve evolutie tussen Oekraïne en de Russische federatie.

De Raad wijst omtrent de veiligheidssituatie in Zaporozhye (provincie Zaporozhye) waarvan zij afkomstig is, op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "4.3. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Zaporozhye (provincie Zaporozhye), waarvan verzoeker afkomstig is, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen bij die aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt." Verzoekende partij slaagt er niet in de informatie van verwerende partij met haar bijgebrachte documenten in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist of niet meer actueel zouden zijn.

Waar verzoekende partij stelt dat uit haar voorgelegde documenten blijkt dat er een mogelijkheid is van een "totale oorlog" op het hele Oekraïense grondgebied, vanwege de negatieve evolutie tussen Oekraïne en de Russische federatie, merkt de Raad op dat bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming er rekening dient mee te worden gehouden dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.).

Het reisadvies ("Conseils aux voyageurs") is bestemd voor reislustige Fransen en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het volharden in de middelen van haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 21 november 2018 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

Derhalve brengt verzoekende partij evenmin elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS